

Naar de vrijheid? maar dat was een woord alleen. Een enkele maal voelde ze zelfs weer die oude voldoening in haar werk, die ze vooral gekend had voor haar huwelijk. Niet doordat ik het mooi of nuttig vind, dacht ze, maar doordat het me staande houdt.

's Avonds zat ze meest stil te turen, een boek of wat naaiwerk voor zich op de tafel. Ze telde de dagen af, — nog vier, nog drie, — dan zou ze voor den muur staan, waarachter haar verder leven verborgen lag. Ze ging er hunkerend heen, en toch met een sterken drang tot terugwijken. In een soort visioen zag ze zichzelf langs een hoogen, steenen wand loopen, de zon brandde op haar, ze liep heen en weer, zoekend naar den doorgang, als in een doolhof. Het was een sterke, gemetselde muur, en zijzelf, ze was een kind! Toen het beeld al vervaagde, wilde ze het nog vasthouden. Hoe dan? een kind van ongeveer tien jaar, en op bloote voeten? Och, waarom dacht ze zoo aan zichzelf? Als Lilly maar weer iets voor zich zag, een klein verschiet, een stukje leven. Het water waarop ze voer, was wel heel wijd, en de hemel daarboven, maar het dwaze, menschenlijke hart maakte de beperkingen. — Als Lilly het niet kon zien, dat de wereld mooi was, als ze treuren wilde om een verloren illusie... Een illusie, had zij die ooit gekend? lang geleden misschien? — het moest iets heerlijks zijn. Om haar liefde voor Jacques had ze geleden, anders niet, en toen ze vluchtte met Frans, ook toen was er de hooge, steenen muur, die haar insloot. 't Was of ze haar jeugd had geleefd met haar handen voor haar gezicht, om alle kleinheid en alle belemmeringen niet te zien. Nu kon ze dat niet meer, haar oogen waren open voor het leven, en juist dat maakte haar illusie-loos.

Ze zat maar stil en staarde; de tijd ging heel langzaam voort, en bracht niets mee.

Den laatsten dag van die week zou ze bij mijnheer James avondeten. Hij had haar gevraagd zonder Lilly. — Ik vind dit prettiger, zei hij, ik begrijp dat miss Holwood alleen uit beleefdheid zou komen, maar van u wilde ik rustig afscheid nemen, als van een vriend. Ze had even geglimlacht om de volmaakte beheersching van zijn toon, volmaakt, dacht ze, doordat hij een hart heeft. Zoo was ook Jack haar eens nader gekomen, innerlijk wellevend, „gentle”. Dat was een onvertaalbaar woord, maar ze had het leeren proeven, vooral dat laatste jaar van zijn leven, toen hij inwendig gewond was. Zooals hij zijn handen naar haar kon uitstrekken, zonder lust, zonder vraag naar vertroosting, en toch als zou ze hem alles geven wat hij behoefde. Ze wist niet of hij gelukkig was geweest, geluk leek bijna een te aardsch begrip voor hem.

De laatste dag kwam. In den vroegen morgen had ze een droom: ze lag op den divan in de huiskamer, en sliep. Amy opende de deur en liet een bezoeker binnen. Ze hoorde Amy's stem, en den stap van een ander.